

Enrique Conde: "A les Sis Hores s'hi anava a viure en un espai de llibertat"

Va ser l'editor del llibre Canet, '36 hores de cançó i de llibertat'

La revista ENDERROCK del mes de juliol porta de regal la reedició del llibre *36 hores de cançó i de llibertat*, escrit el 1977 per Joan Ramon Mainat. No és una simple edició ja que l'historiador canetenc Carles Saiz i Xiqués ha actualitzat el contingut amb textos referents a les dues edicions que encara no s'havien celebrat quan va aparèixer el llibre: la de 1977 i la de 1978.

Enrique Conde va ser l'editor del llibre de 1977. Conde era un gallec militant antifranquista establert a Barcelona que va participar en moltes iniciatives culturals i polítiques de la Catalunya del moment. L'hem trobat, 40 anys més tard, a l'Uruguai.

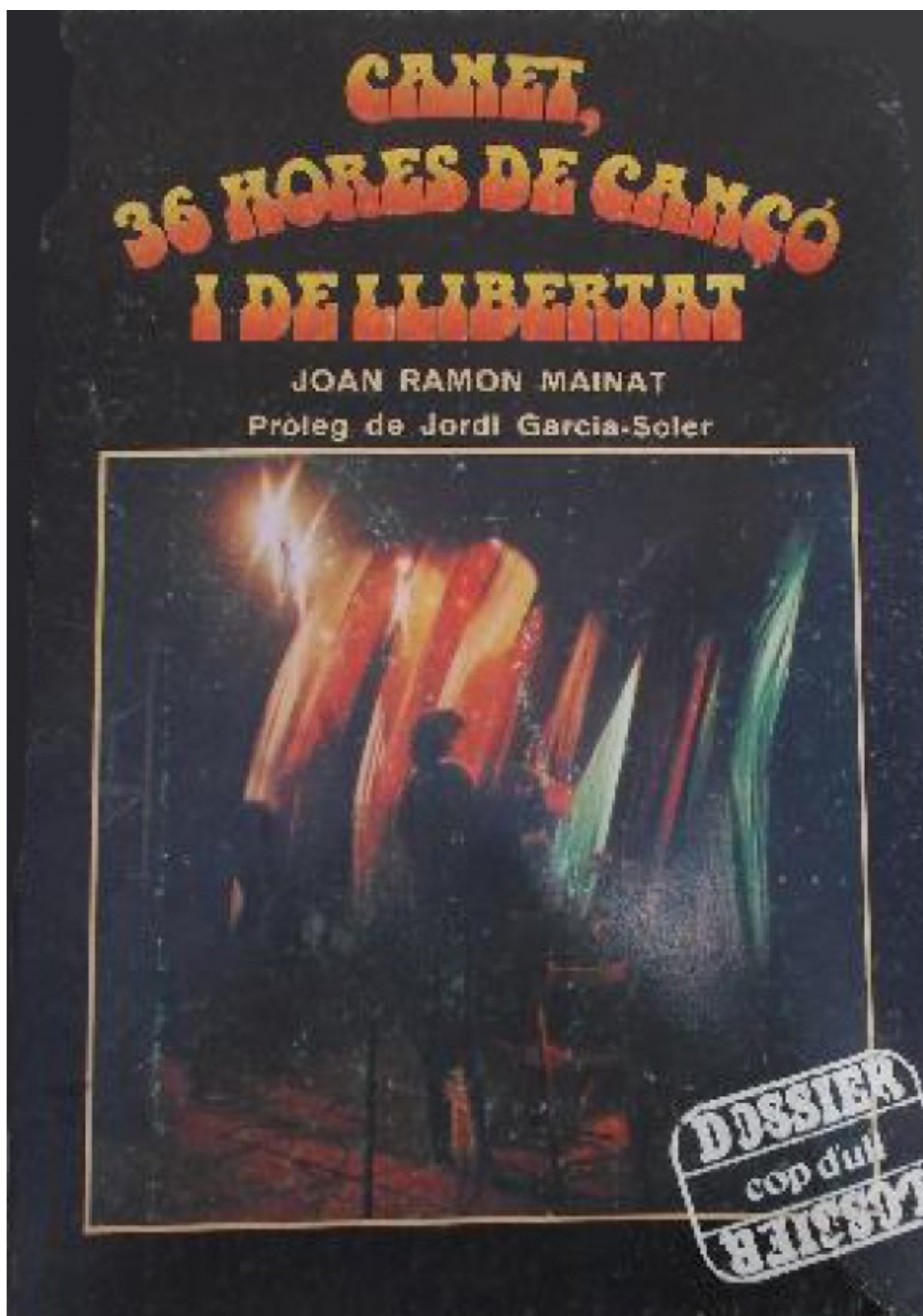
Com va ser que publiquéssiu el llibre sobre les Sis Hores: 'Canet, 36 hores de cançó i de llibertat'?

En aquell temps, un grup de joves d'esquerres estàvem projectant una revista adreçada als joves que s'havia de dir Cop d'ull. Vam constituir una societat per fer-la, vam llogar un local? però no aconseguíem reunir prou diners per engegar el setmanari. Nosaltres dèiem que havia de ser un cop d'ull jove al món i alhora un cop d'ull al món jove. mentre buscàvem aquest finançament vaig impulsar l'edició de llibres i de cartells. En Joan Ramon Mainat em va dir que estava acabant aquest llibre i que si gosava de publicar-lo. Jo tenia clar que les Sis Hores eren un fenomen polític i social que demanava un llibre com aquell. Vam demanar el pròleg al Jordi García-Soler. els

organitzadors de les Sis Hores ens van facilitar fotografies i material gràfic i amb molt d'esforç vam publicar el llibre.

Per això hi trobem el segell 'dossier cop d'ull'?

Sí. El centre del projecte era la revista juvenil Cop d'ull, que no va arribar a néixer. Vaig pensar que els altres projectes, com el llibre de les Sis Hores, havien de ser un afegitó de la revista, una publicació amb caire de dossier sobre temes que per la seva dimensió no tenien cabuda a la revista.

36 hores de cançó i de llibertat

El llibre va ser escrit per Joan Ramon Mainat. Quina relació teníeu? Com el recordeu?

El Joan Ramon Mainat, el Jordi García-Soler i jo mateix en aquell temps érem periodistes i militants antifranquistes. Dues coincidències que en aquell moment generaven solidaritats oper damunt de les diferències de partits i en alguns casos creaven fortes amistats. Tot i la distància, jo segueixo tenint una relació molt cordial amb el García-Soler. Amb el Joan Ramon hi havia una relació d'amistat. Per exemple, quan jo vaig deixar de viure a Barcelona, ell em va ajudar a trobar feina a Madrid. Va moure alguns contactes a Radio Nacional i gràcies a ell vaig entrar a l'emissora pública i sempre li estaré agraït. El recordo com un gran professional de la ràdio i la televisió però més enllà d'això el recordo com una gran persona.

Vau ser present a les Sis Hores? Com les recordeu?

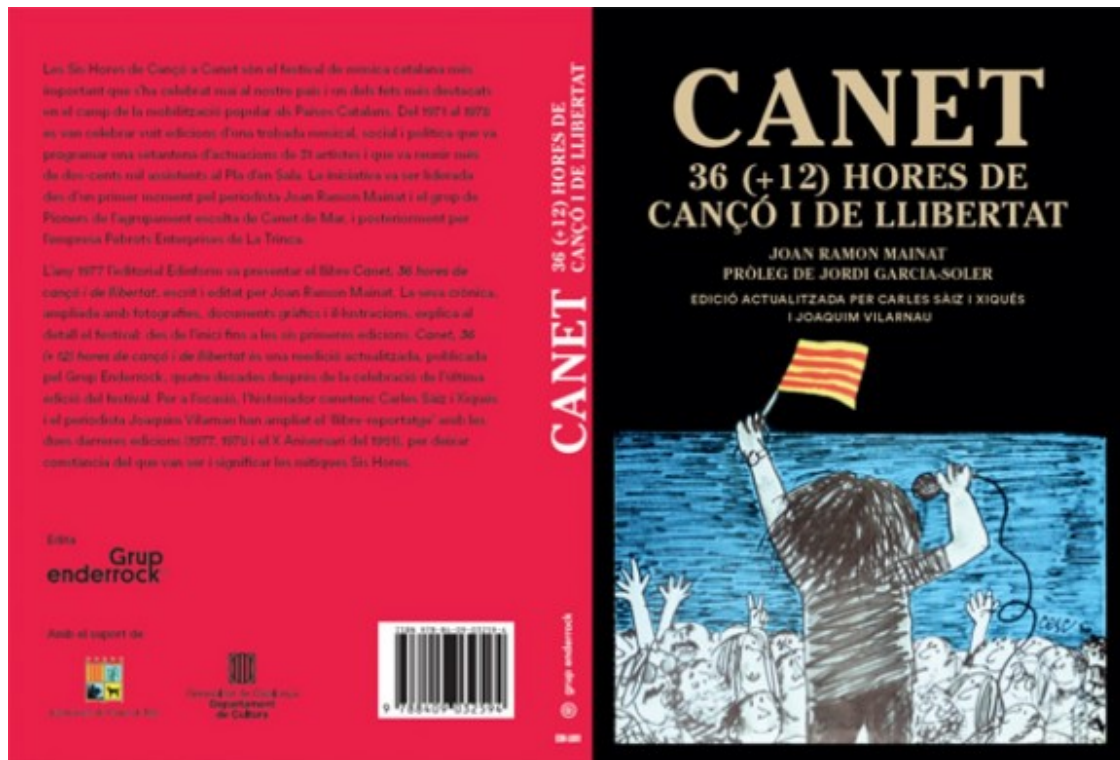
Vaig participar a les Sis Hores i poso l'accent al concepte 'participar'. Les Sis Hores no eren un festival de cançons, no eren un seguit de concerts de diversos artistes un rere l'altre; era una forma de comunicació de tots els que hi anaven. No hi havia espectadors, tothom era part d'allò que s'estava creant. La comunicació era entre els assistents i cap a la societat. Es llançava un missatge d'exigència de llibertat i es feia mitjançant la pràctica de la llibertat i es feia enmig d'una dictadura que no la tolerava. A les Sis Hores no s'hi anava a sentir música. També, però no era el més important. S'anava a viure en un espai de llibertat.

Com recordeu els anys que va viure a Barcelona?

Vaig viure a Barcelona de 1970 a 1985. Això ho diu gairebé tot. Va ser temps de canvis molt turbulents i va ser una època decisiva en la meua vida personal. A Barcelona van néixer i van créixer les meves tres filles. En el terreny professional, vaig consolidar-me com a periodista i vaig tenir la sort de protagonitzar el naixement de diversos mitjans. Vaig formar part del primer equip de la secció de cultura d'El Periódico, vaig ser el primer director de la Guía del Ocio de Barcelona i també el director fundador de Ràdio l'Hospitalet i un dels fundadors de les emissores municipals de Catalunya. També vaig assistir a la mort d'alguns mitjans. Em va tocar ser membre del comitè d'empresa que va defensar les condicions dels treballadors en el tancament del Ciero (El Noticiero Universal), el Dicen? i Destino. No cal dir que en el camp polític i social també va ser una època molt intensa. Va ser decisiva pel país i molt impactant a les vides dels qui ho vam viure en primera persona.

Vau comparèixer davant del TOP, vau estar empresonat a la presó Model, vau patir un atac de l'ultradreta? era una època en que vivíeu perillosament?

Em van detenir diverses vegades, em van jutjar per propaganda il·legal, vaig passar per la Model per organitzar protestes per l'execució de Puig Antich i un escamot feixista em va disparar un tret al coll en un assalt que van fer a la seu de la Joventut Comunista de Catalunya, al carrer Canuda. He de dir que tot això no és cap mèrit perquè jo no hauria volgut que em passessin aquestes coses. Era el risc i les possibles conseqüències de mantenir una posició compromesa amb la democràcia des de la militància clandestina en organitzacions d'esquerreres i d'assumir càrrecs en els seus organismes de direcció. Viure perillosament? Ni més ni menys que molts altres. Una dictadura sempre és perillosa per un militant polític i social compromès amb les llibertats.

36 (+12) hores de cançó i de llibertat

Actualment viviu a Uruguai. Manteniu relació amb la cultura catalana? Quina?

Fa més de 30 anys que visc fora de Catalunya i 13 que visc a Uruguai i estem fent l'entrevista en català. No m'he desvinculat de la cultura catalana. És una de les cultures que han alimentat la meua vida i seria molt ximple si no la mantingués i no la cultivés. Segueixo l'actualitat de Catalunya i d'Espanya i de vegades participo en activitats del Casal Català de Montevideo, igual que també participo a les del Centro Gallego. Jo sóc gallec, vaig néixer a La Corunya. Les meves primeres llengües van ser el gallec i l'espanyol i estic molt content d'estar unit a través d'aquestes dues llengües a iberoamèrica. Però Catalunya, la seva cultura i la seva llengua també em van marcar molt. A més, el català és una de les llengües de les meves filles i dels meus quatre néts. La cultura catalana és també la meua cultura. Jo sóc gallec, espanyol, català, europeu i iberoamericà i us asseguro que això no em causa cap conflicte sinó que més aviat m'enriqueix.